

Sygn.akt III AUa 270/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.) Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SA Alicja Sołowińska

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 października 2015 r. w B.

sprawy z odwołania J. R. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy J. R. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 19 grudnia 2014 r. sygn. akt IV U 6916/14

oddala apelację.

Sygn. akt. III AUa 270/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział decyzją z dnia 25 sierpnia 2014 roku odmówił przyznania wnioskodawcy J. R. (1) emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (j.t. Dz. U. 2013r., poz. 1440) podnosząc, że wnioskodawca nie udowodnił wymaganego piętnastoletniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy do stażu pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił okresu pracy z tytułu zatrudnienia w (...) spółce z o.o. w B. ponieważ w świadectwie pracy nie określono rodzaju pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów za 07.02.1983 r.

W odwołaniu od powyższej decyzji J. R. (1) wniósł o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania podniósł, iż pracę zawodową rozpoczął w dniu 7 września 1972 r. w Państwowym Ośrodku (...) w B., które następnie ulegało przekształceniom, ostatecznie w (...) spółkę z o.o. Mimo zmiany profilu i nazwy nowopowstających zakładów był zatrudniony na stanowisku elektryk, elektromonter - spawacz. Skarżący wskazał, że zgodnie z umową i jego zakresem obowiązków wykonywał wszelkie prace spawalnicze, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Spawał konstrukcje stalowe i metalowe, podstawy do pomp, kominy i rurociągi.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie odwołanie oddalił. Sąd Okręgowy ustalił, iż J. R. (1) urodzony dnia (...), z zawodu elektryk, w dniu 9 września 1972r. został przyjęty do pracy w Państwowym Ośrodku (...) w B. na stanowisku pracownika fizycznego grupy instalacyjno-montażowej. Z dniem 2 stycznia 1973

r. wnioskodawca przeniesiony został do działu Głównego Mechanika na stanowisko pomocnika elektryka, (dowód: przyjęcie do pracy i przeniesienie - akta osobowe). Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej wnioskodawca zawarł w dniu 27.10.1975r. umowę o pracę z Przedsiębiorstwem (...) w W. Oddział w B. i powierzono wnioskodawcy obowiązki konserwatora urządzeń elektrycznych (dowód: wniosek J. R. o przyjęcie do pracy w charakterze elektryka, umowa o pracę - akta osobowe wnioskodawcy). W dniu 23 maja 1975r. w wyniku złożonego egzaminu, wnioskodawca uzyskał zaświadczenie (...) w zakresie eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych do 1 kv ważne do 23.05.1980r. (dowód: zaświadczenie akta osobowe). Z dniem 01 kwietnia 1977r. J. R. (1) stał się pracownikiem (...) Oddział w B. z zachowaniem ciągłości pracy na tych samych warunkach pracy i płacy. W zakładzie tym, który zajmował się przede wszystkim produkcją pomp dla energetyki i ciepłownictwa, wnioskodawca nadal wykonywał obowiązki konserwatora elektryka. Ponownie w dniu 17.11.1980 r. wnioskodawca uzyskał zaświadczenie kwalifikacyjne E w zakresie eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych do 1 kv ważne na okres 5 lat. Z angażów znajdujących się w aktach osobowych wynika, że nadal pełnił obowiązki elektryka. Z wniosku kierowanego do komisji kwalifikacyjnej z dnia 19 lipca 1985r. w sprawie przeszerogowania z grupy IX na grupę X wnioskodawcy, wynika, że był on zatrudniony w zawodzie elektryk - konserwator. W angażach za okres od lipca 1985r. do lipca 1997r. wnioskodawca określany był jako elektromonter. W tym czasie w okresie od 05.09.1986r. do 30.04.1988r. wnioskodawca zatrudniony był na budowie w ZSRR na stanowisku elektryka. (dowód: akta osobowe, rozliczenie końcowe z zatrudnienia na budowie (...) (ZSRR). Od dnia 01 lipca 1997r. wnioskodawca stał się pracownikiem (...) spółki z o.o. w B. na tych samych warunkach płacy i pracy. Głównym przedmiotem działalności spółki była produkcja metalowych elementów konstrukcyjnych, produkcja cystern, pojemników i zbiorników metalowych, obróbka metali. W okresie od 10 października 1997r. do 20 grudnia 1997r. wnioskodawca uczestniczył w podstawowym kursie spawania w efekcie czego w dniu 20 lutego 1998r. uzyskał książeczkę spawacza nr (...) wystawioną przez ośrodek kształcenia i nadzoru spawalniczego. Z dniem 01 grudnia 1997r. pracodawca powierzył J. R. (1) obowiązki elektromontera - spawacza. (dowód: książeczka spawacza, angaż z dnia 01.12.1997r.), które wykonywał do czasu rozwiązania umowy o pracę tj. do 30 kwietnia 2001r. w związku z likwidacją zakładu pracy.

(...) spółki z o.o. w likwidacji w dniu 30 kwietnia 2001r. wydał wnioskodawcy świadectwo pracy, zawierając w nim między innymi informację, że w okresie zatrudnienia od 09.09.1972r. do 30.04.2001r. pracownik wykonywał pracę: elektryka i elektromontera-spawacza. Jednocześnie wskazał, że J. R. (1) nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (punkt 4 podpunkt 8 świadectwa pracy). Pół roku później ten sam likwidator zaświadczył, że J. R. (1) w okresie od 02 stycznia 1981r. do 30.08.1986 r. oraz od 04.06.1988 r. do 30.04.2001r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace spawacza.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z przepisem art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet oraz 65 lat - dla mężczyzn,
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tej ustawy. Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa .

W myśl § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U., nr 8, poz. 43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w przedmiotowym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 cytowanego rozporządzenia) . Sąd Okręgowy wskazał, iż w przedmiotowej sprawie poza sporem było to, że wnioskodawca osiągnął wymagany wiek emerytalny (w toku postępowania przed sądem), legitymuje się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym, nie zgłosił się do otwartego funduszu emerytalnego .

Sporną okolicznością w sprawie była jedynie to czy wnioskodawca legitymuje się 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach. W tym zakresie organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach zatrudnienia w (...) Fabryce (...) - (...) spółce z o.o. Oddział w B. w okresach od 1 stycznia 1981r. do 30 sierpnia 1986 r. oraz od 4 czerwca 1988 r. do 31 grudnia 1998 r. Ustawa emerytalna nie zawiera katalogu prac uznawanych za prace wykonywane w szczególnych warunkach, odsyłając w tej mierze (art. 32 ust. 4) do przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, które szczegółowo określa warunki nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym. Załącznik do rozporządzenia zawiera szczegółowe zestawienie prac uznawanych przez ustawodawcę za prace w szczególnych warunkach, przy czym poszczególne prace pogrupowane są w określone kategorie. Decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wymienionych w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z wykazem A działem XIV poz. 12 cyt. rozporządzenia jako pracę w warunkach szczególnych uznaje się prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym.

Sąd Okręgowy nawiązując do orzecznictwa sądowego SN podkreślił ścisłą wykładnię przepisów przewidujących uprawnienie do wcześniejszej emerytury i w tym kontekście Sąd Okręgowy dokonał oceny okresu pracy wnioskodawcy w (...) Fabryce (...) - (...) spółce z o.o. Oddział w B. (i jej poprzedniku) w okresach od 01 stycznia 1981r. do 30 sierpnia 1986r. oraz od 04 czerwca 1988r. do 31 grudnia 1998r. Sąd Okręgowy dysponował aktami osobowymi wnioskodawcy, dokumentami wnioskodawcy zebranymi przez organ rentowy, a także zeznaniami świadków. Z treści zeznań przesłuchanych świadków wynika, że wnioskodawca pracował jako spawacz, jednakże w niniejszej sprawie akta osobowe wnioskodawcy nie dają podstawy do przyjęcia, że w spornym okresie tj. co najmniej przez 15 lat pracował on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze spawacza. Takiego wniosku nie można bowiem także wysnuć z relacji przesłuchanych świadków. Świadkowie nie byli w stanie precyzyjnie wskazać w jakim okresie czasu wnioskodawca był spawaczem. Świadek F. J. nie pamiętał, czy kiedykolwiek wnioskodawca pracował jako elektryk, nie pamiętał czy miał jakiegokolwiek przerwy w pracy, nie wiedział ilu pracowało takich spawaczy jak wnioskodawca. Również pamięć świadka A. P. okazała się wybiórcza. Świadek pamiętał doskonale, że wnioskodawca spawał, ale nie potrafił podać od kiedy pamięta wnioskodawcę i czy dłuższy czas (rok lub dwa) nie widział wnioskodawcy w pracy. Świadek podkreślił, że od czasu do czasu wnioskodawca zajmował się elektryką. Tę okoliczność potwierdził świadek J. S., który zeznał, że wnioskodawca był spawaczem ale pracował również na innych wydziałach, miał uprawnienia elektryka, wymieniał bezpieczniki jak była awaria. Jednakże najistotniejszym jest fakt, że relacje świadków pozostają w opozycji z treścią dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy. Nie ulega wątpliwości, że wnioskodawca rozpoczął pracę w Państwowym Ośrodku (...) w B. na stanowisku pracownika fizycznego grupy instalacyjno-montażowej, po czym z dniem 2 stycznia 1973r. przeniesiony został do działu Głównego Mechanika na stanowisko pomocnika elektryka. W Przedsiębiorstwie (...) w W. Oddział w B. powierzono wnioskodawcy obowiązki konserwatora urządzeń elektrycznych. Od 1 kwietnia 1977r., kiedy to J. R. (1) stał się pracownikiem (...) Oddział w B. z zachowaniem ciągłości pracy na tych samych warunkach pracy i płacy, wnioskodawca nadal wykonywał obowiązki konserwatora elektryka. W tym czasie ponownie w listopadzie 1980r. uzyskał zaświadczenie kwalifikacyjne E w zakresie eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych. Poza sporem pozostaje , że z chwilą, gdy wnioskodawca stał się pracownikiem (...) spółki z o.o. w B. (01 lipca 1997r.) i kiedy zmienił się profil działalności spółki, wnioskodawca ukończył kurs spawania w efekcie czego z dniem 01 grudnia 1997r. pracodawca powierzył J. R. (1) obowiązki również

spawacza (elektromontera - spawacza) a z dniem 1 lipca 1998r. wnioskodawca został przeniesiony na wydział (...) 2 i powierzono mu obowiązki spawacza. Powyższe znajduje odzwierciedlenie w świadectwie pracy z dnia 30.04.2001r.

W świetle powyższych ustaleń Sąd nie uznał za wiarygodne relacje świadków w zakresie charakteru pracy świadczonej przez wnioskodawcę, które to zeznania Sąd Okręgowy uznał za tendencyjne. Podobnie Sąd Okręgowy ocenił twierdzenia wnioskodawcy, który wbrew logice, podkreślał świadczenie pracy wyłącznie w charakterze spawacza. Umniejszał także swoją rolę jako elektryka, twierdząc, że od 1981r. pracował wyłącznie jako spawacz. Sąd w pełni dał wiarę dokumentom zgromadzonym w aktach osobowych wnioskodawcy. Ich prawdziwość nie budzi wątpliwości . Zawierają szereg informacji , gromadzonych latami, które pozwoliły na ocenę wiarygodności pozostałych źródeł dowodowych. Z akt osobowych jednoznacznie wynika, że obowiązki spawacza pracodawca powierzył wnioskodawcy dopiero z dniem 01 lipca 1998r., po uzyskaniu przez niego uprawnień spawacza.

Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że wnioskodawca dysponuje co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach świadczonej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Brak takiego uznania implikuje zaś to, iż J. R. (1) nie wykazał spełnienia przesłanki 15 lat pracy w szczególnych warunkach, będącej jednym z elementów warunkujących przyznanie wcześniejszej emerytury.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Apelację od tego wyroku wywiódł wnioskodawca zaskarżając powyższy wyrok, doręczony w dniu 13 stycznia 2014 r. w całości i zarzucając mu naruszenie prawa procesowego tj.:

- art 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego i ustalenie na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, że powód nie wykonywał w okresie od 02 stycznia 1981r. do 30 sierpnia 1986 r. oraz od 04 czerwca 1988 r. do 30 kwietnia 2001 r. pracy w szczególnych warunkach, w sytuacji której dowody z dokumentów oraz zeznania świadków wykazują fakt wykonywania przez powoda w w/w okresie pracy w warunkach szczególnych,

- art. 217 § 2 w związku z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie środka dowodowego w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, z których wynika że powód wykonywał pracę w warunkach szczególnych

Wskazując na powyższe apelacja wnosila o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji i zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja jest dalece niezasadna.

Podniesiony w apelacji zarzut obraży art. 233 §1 k.p.c. nie mógł zyskać aprobaty Sądu Apelacyjnego. Sąd Okręgowy rozważył bowiem wszechstronnie cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i dokonał trafnych ustaleń. Jak wiadomo zgodnie z utrwalonym orzecznictwem art. 233 §1 k.p.c. przepis ten zawiera nakaz - nie doznający wyjątku, aby wyrażona ocena w aspekcie wiarygodności dokonana była na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału w sprawie oraz uwzględnienia wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2002 r. IV CKN 1256/00 lex nr 80267 ; wyrok SN z dnia 26 stycznia 2000 r. III CKN 562/98 (...); postanowienie SN dnia 23 stycznia 2002 r. II CKN 691/99 LEX nr 54339, Prok.i Pr.-wkl. (...)). Tak też uczynił Sąd Okręgowy analizując całość zebranego materiału dowodowego pod kątem pracy wnioskodawcy w spornych okresach w szczególnych warunkach. Godzi się przypomnieć, iż sąd orzekający w sprawie ma generalnie w świetle art. 233 §1 k.p.c. szeroki zakres swobody oceny dowodów, a aby ta swoboda nie była iluzoryczna kontrola sądu odwoławczego nie powinna wkraczać w dokonaną w ramach takiej swobody ocenę dowodów. O ile zatem Sąd pierwszej instancji ocenił moc poszczególnych dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału, nie ignorując przy tym zasad logiki,

osiągnięć nauki, doświadczenia czy też nie wyciągając wniosków nie wynikających z materiału dowodowego – to sąd odwoławczy nie ma podstaw od podważenia takiej oceny dowodów i poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych. Wyjątkiem mogą być sytuacje, w których sąd odwoławczy skorzystałby z możliwości poszerzenia materiału dowodowego w postępowaniu apelacyjnym (art. 381 i 382 k.p.c.) , wówczas bowiem nawet prawidłowa ocena dowodów sądu pierwszej instancji według stanu rzeczy istniejącego przed tym sądem mogłaby nie być już prawidłowa według stanu rzeczy poprzedzającego zamknięcie rozprawy apelacyjnej. Problem ten jest jednak problem teoretycznym w niniejszym sprawie, bowiem Sąd Apelacyjny nie prowadził żadnego postępowania dowodowego, ani żadna ze stron o takowe postępowanie nie wnosiła. Stan rzeczy istniejący zatem przed zamknięciem rozprawy przed Sądem Okręgowym pokrywa się ze stanem rzeczy istniejących przed Sądem Apelacyjnym, co oznacza, że do skuteczności zarzutu obraży art. 233 §1 k.p.c. przez Sąd Okręgowy konieczne jest wskazanie na czym konkretnie polega przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przez Sąd Okręgowy i wadliwość tej oceny. Apelacja nie oferuje żadnej istotnej argumentacji w tym zakresie, a sam fakt dokonania przez Sąd Okręgowy niekorzystnych z punktu widzenia wnioskodawcy ustaleń faktycznych nie jest dowodem ułomności tej oceny, ani wadliwości poczynionych w oparciu o tak oceniony materiał dowodowy ustaleń faktycznych. Apelacja oferuje oparte jedynie na części materiału dowodowego (zeznaniach świadków) twierdzenie co do pracy wnioskodawcy –przez cały okres zatrudnienia w (...) w charakterze spawacza, czemu zdecydowanie przeczy kilkanaście angaży oraz innych dokumentów dotyczących wnioskodawcy zawartych w jego aktach osobowych pochodzących z lat 1972-1998 r., na których stanowisko pracy wnioskodawcy to pracownik fizyczny, konserwator urządzeń elektrycznych , konserwator elektryk, elektryk i elektromonter.

Stanowisko spawacza –elektromontera pojawia się dopiero od dnia 1 grudnia 1997r. , kiedy to powierzono mu obowiązki od tego dnia na tym stanowisku. Następnie z dniem 1 lipca 1998r. na wniosek ubezpieczonego został on przeniesiony na stanowisko spawacza od 1 lipca 1998r. , o czym świadczy adnotacja na jego podaniu dokonana 30.06.1998r. przez szefa produkcji. Z datami tymi koreluje ustalenie Sądu Okręgowego, iż z chwilą gdy wnioskodawca stał się pracownikiem (...) spółki z o.o. w B. po kolejnym po przekształceniu pracodawcy, kiedy zmienił się profil działalności spółki, a wnioskodawca ukończył wówczas kurs spawania, a zatem dopiero wówczas pracodawca z dniem 01 grudnia 1997r. pracodawca powierzył mu obowiązki również spawacza (elektromontera - spawacza) a z dniem 1 lipca 1998r. wnioskodawca został przeniesiony na wydział (...) 2 i powierzono mu obowiązki spawacza. Powyższe okoliczności znajduje odzwierciedlenie w ogólnym świadectwie pracy z dnia 30.04.2001r., w przeciwieństwie do wystawionego przez likwidatora pół roku później świadectwa pracy w szczególnych warunkach, co w istocie niweczy wiarygodność tego drugiego świadectwa. To samo dotyczy zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, z których ma wynikać praca wnioskodawcy w okresie wcześniejszym na stanowisku spawacza i z którymi związany jest drugi zarzut apelacyjny obraży art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie środka dowodowego w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, z których wynika że powód wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Przedmiotowe zaświadczenia o wynagrodzeniu wskazują wprawdzie stanowisko spawacza od 1972 r. zostały jednak podpisane przez likwidatora w dniu 3 września 2001 r. Okoliczność ta w powiązaniu z dokumentami zawartymi w aktach osobowych , które w żaden sposób przed lipcem 1998r. nie wskazują stanowiska spawacza pozwalają odrzucić ten dowód jako oderwany od dokumentów źródłowych jakimi są akta osobowe. Nawet jeżeli przed uzyskaniem uprawnień do spawania wnioskodawca wykonywał prace spawalnicze to z pewnością nie robił tego w pełnym wymiarze czasu pracy , a tylko praca takim wymiarze czasu pracy może być poczytna za pracę w szczególnych warunkach .

Resumując rozważania Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w sprawie w oparciu o realną , logiczną i zgodną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, których apelacja nie była w stanie skutecznie podważyć. Wobec oczywistej prawidłowości ustaleń faktycznych i prawidłowego zastosowanego do tych ustaleń przepisów prawa materialnego nie potrzeby szerszych rozważań sądu odwoławczego . Godzi się przypomnieć , iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w S. zakres obowiązku podawania uzasadnienia może różnić się w zależności od rodzaju orzeczenia, i musi zostać określony w świetle okoliczności danej sprawy (por. R. T. przeciwko Hiszpanii, 9 grudnia 1994, § 29, Seria (...) nr 303 A; H. B. przeciwko Hiszpanii, 9 grudnia 1994, § 27, Seria (...) nr 303-B; H. i Inni przeciwko Francji, 19 lutego 1998, § 42, (...) 1998-I; oraz G. R. przeciwko

Hiszpanii [GC], nr (...), § 26, (...) 1999-I). W sprawach, w których sąd odwoławczy oddala apelację wystarczającym może być jednak nawet odwołanie się do uzasadnienia sądu niższej instancji (por. § 59-60 orzeczenia Trybunału z dnia 19 grudnia 1997 H. przeciwko Finlandii; §45 uzasadnienie postanowienia Trybunału z dnia 20 marca 2012 r. D. przeciwko Polsce, skarga nr (...)).

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 385 k.p.c apelację oddalił